

✓

ZEN-
SEN

P.F. 78

3/2

Ahoj K A M A R Á D I I I I

Dostává se Vám do rukou další číslo plátku zvaného Zen - Šen a to číslo tento rok zcela poslední. Najdete v něm další pokračování Velkého vandrá poezii v náladě vánoční a včelíké šplechty a drby z náhodského podzámečí Věříš, že čerstvě napařené sníh Vám sehladí rozpálené hlavy četbou a nebudete myslet na pomstu. Kamarád Houla chystá na Vás daleko horší počteníčko a to, fukální číslo silvestrovského Dýma. Tak štěte a nebo a trempskými časopejsky zapalte Váš první oheň v roce 78

Modrou oblohu a suchou stezku Vám přeje

Juan, Oliver a Gisela + JOG.

Pohádka pro Jacka /šestnáctého Slovaka/

Za Vroby se rázem proměnily v jukanskou pustinu, když sapařil první sníh a pohádkový stařík Jack smutně koukal do stodoly, kde každou zimu měl vždy plný vřtel kouzelných obyvatel lesa, švitořivých Pilin, které mu svým štěbetáním apříjemňovaly sianí období. Letos pořád nic, Piliny se nákas zatoulaly. Až jednoho dne se ráno vyhrabal z pelechů a kouká - venku před okny se batolí Piliny ještě vonící letním lesem. I začal je zahánět do jejich stáje pod stodolu a přikázal svému panu Filipovi, aby je mezitím hlídal. Filip jako starý ovčácký pomocník bedlivě obíhá neposedné Piliny, když tu si vzpomene na kočt zahrabanou v Polsku a rázem zapomene na svou povinnost a odběhne za voláním žaludečnám. Vtom přiletí vítr Petr, který se na celou akoi dívá ze stítu chalupy a začne s Pilinami tancovat obkročák, mašera, tvíst a jiné tance při kterých Piliny roznášá do všech koutů švýrských pustie. Stařík Jack vidí jak Piliny sází opat v lese a okřikne Petra: "Větre Petře, ihned přestaň! Vítr poslechne, ale jen do té chvíle, než Jack sází se rchem. Pak všechno začne znova. Mechový stařík Jack nešťastně usedne na levičku u chalupy a smutní, neboť dobře ví, že siana je dlouhá a jeho přátelé v kožíšcích a v kožených botách brzy přijdou na tůčky a co jen řeknou, když v chalupě bude vládnou Chlad, Tesknosť a za okny se jim bude posmívat vítr Petr. Je smutný mechový stařík, když v tom, jakoby někdo pískal tu známcu melodií léta... a ono opravdu, dolů od lesa přichází přřavej kluk, jehličnatý vlasý sekvane pod šapkou z kůry stromů, v kožíšku, který mu jistě půjčila líška Eliška a píská na píšťalku. Piliny, jakoby poslouchaly a pojednou jsou za hlasem té melodie až pod kůlnu jak tomu chtel. Všechny až na jednu, kterou uchopil vítr Petr do náruče a s rozpustilým chechotem ji unáší do Polska. "I co, obojdem se i bez ní," říká Jacka a sje toho lesního pajduláka na kafičko k jeho kouzelnému atelu, pod ještě kouzelnější hodiny. Vypráví si spolu o kamarádech v kožených botách, jak přijdou brzy na tůčky a Piliny jim budou zpívat ukolébavku až půjdou k ránu spát. I na Baronku vzpomínali, když tak spolu povídali.....

A já Vás kamarádi zvu k Jackovi na poslední den v tomto roce, kdy vítr Petr bude přehlušen našimi písněmi a až k ránu půjdeme spát....

Juan. /31.11.77/

/pokračování/

Rána jsme se dožili ve zdraví i když jak Celda tvrdila někdo tu v noci vošlapoval... Teprve za denního světla jsme docenili radu s lesníkovou, který nás nabádal k založení vaty. Dřeva tu bylo spouta, ale všechno dvacetimetrový klády asi půl metru v průměru. Těžko bychom docílili, aby to vůbec někdy vzplálo. Tak jsme posnídali studeno u vodu ze studánky a chleba. I zachtělo se nám zhlédnout bájný Zniev a uvěřit informacím domorodců razně jsme stoupali tu slabou půlhodinku na vrchol. Po hodině jsme začli být nepokojní a s obavou pohlíželi na strmý kopec, který jak se zdálo nemá vrchol. Gisela se nenápadně "stratila", neboť nechtěla přiznat porážku. My však šli dál i pře hroznou "horůčavu," která byla k nevydržení. Voda ve fľašce mizela a žízeň se zdála být po další hodině taky k nevydržení. Na vrchol jsme se doplazili.... Bájný Zniev, sídlo loupeživých lapků vypadal následovně. Dva pilíře a zbytky hradeb. Výhled do kraje však působil fantasticky i když je docela možné, že to byla fata-morgána, neboť jsme pro sucho v ústních dutinách ani nemluvili. Dolů jsme přímo padali. Rozhlíželi jsme se po zbytkách kostry Giseli ale supové provedli svou práci zřejmě dokonale. Na našem nočním tábořišti jsme padli na kolena u káplnky a ...vulgárně řečeno, tu studenou vodu přímo lemtali. Pak přišla již dávno oplakaná Gisela a sdělila nám, že mezitím zhlédla křížovou cestu ke kaštelu a vůbec nic jí neschází, tím méně pocit slábcáka, že neviděla Zniev. V poledne jsme se odebrali na autobus a tlačenuku v místním Pohostinstve a posléze odjeli do Martina. /Chobot a Celda za 1 Kčs my za plné jízdné/ Do Sklabíně jsme dorazili v podvečer a způsobil jsem v místním kolonoálu pohoršení, když jsem požadoval kilo vína. Pak jsem se, ale s prodavačkou udobřil a ona mi navázila kilo hroznou. Zříceniny - tot prokletí trempů. Opět krkolonná cesta, ale už né za tak hrozného horka a Gisa předvídavě čekala dole. Házeli jsme na ní kamený, aby se nenučila. Sklabínští páni byli zřejmě šetrnější a přece jen něco zbylo a tak jsme si to vyfotili. Nejlepší byly ty šutry, lítaly dolů a dělalo to strašněj kravál.... "honem pryč, vesničani jsou rozzuřeni a chtěj volat žandáry, prej jím bouráme silnici," říkala Gisela, když jsme se k ní doříteli my. Houby zle, máslo jsme už měli a brambory si někde vypůjčíme. Ucampovali jsme se u potůčku a brambory jedli bez másla, neboť jeho kvalita nám nedala a snědli jsme ho bez. Večír jsme pěli pirátské popěvky a pili víno za 12 Kčs. Bylo dobře a na nebi svítily hvězdy. Tak jsme ještě ze spacáků na sebe pokřikovali, ale potok nás jednoho po druhým uspal. Zítřku zdar!

Juan.

Motto:

A pak přišel ten nápad ! Nápad Velké Hry. V přestrojení vypadáme jina-
i jména máme jiná. Hrajeme si na svůj Sen.....

Pak po náhodných hvězdech zahudí válečné zpěvy, tam-tamy probudí
v našich maloměstských srdíčkách Touhu společného probuzení
a v našich téé-péé zaplanou ohně přátelství....

Jak to všechno začalo! No, sestoupili jsme o pár schodů níž a pojednou
nám bylo o pár let miň a znovu jsme četli plni vřazení pana Setona
indiánské báje a zkoušeli napnout tětívu laku dětství.

Není to přeci nic nového, v trempkém duchu mít svůj odvětví -indián-
ština. Kamarádi Ješek, Kivi, Xda, Lišák to poznali už dávno a nyní jsme
s jejich vydatnou pomocí i my započali svou Velkou Hru.

Za všechno může kamarád Gaston a jeho žena Vlčice. Letos na jaře
jsem poprvé zavítal na jejich/za ne dlouho máj/ čas Končiny a ocenil
trpělivost člověka, který má svůj cíl. Trvalo mi to skoro rok, než jsem
pochopil a přestal se usmívat. On si člověk často myslí, že dospělost,
nebo co, mu leccos nedovoluje. Zaplaťpšmbá jsem svůj názor změnil a
tak jsme se dali dokupy. Náš kmen je nyní na vrcholu své činnosti,
sleziny nepostrádejí vitalitu skoropřetačen diskusí a chybí nám jen
š a s, obychom se pochlubili svými vý sledky.

Ječná se skupiny trempů z různých osad a o samotáře z náhodské.
Bóža -TO Iáho, Haryama TO Vlnětáci, já -TO Světobánici, Gaston, Vlčice
Pampeliška, Prušina, Giselaalias Běí, Savana nikoliv skupina moderní
trempské písně, ale kamarád, Želva ?, no skrátka Kamarádi indiánských
tábořišť - KIP. Věřím že v indiánské pospolitosti začneme Nový rok
a zaneleouho pozveše kamarády na Slavnostní ohně Přátelství mezi
bílymi a rudými trempy. Usmívat a smát se našemu potřeštěnému nápadu
je dovoleno, ale výsměch není hodný pro ty, kteří nechtějí okusit
mučení. Zároveň vyzýváme kamarády, kteří mají společný zájem na uskute-
nění Velké Hry, aby se ozvali třeba na mojí adresu. Týká se to i těch,
kteří mohou zapůjčit a nebo odprodat knihy, časopisy, pohlednice či
jiný materiál vhodný pro naši činnost.

Ať velký Manitou střeží naše ideály a Ahoj -

Juan,

bílý lovec/skrz fousy/ knese Kríí.

Na březích našeho dětství tomahawk spí,
odčelník Siouxů tam leží, nikdo ho nevbudí.....

Z depeše letošního vydání Tisu.

Slyš Velký zákon! Ten ať tvůj krok řídí.

Buď Bratrem květá, stromá, zvířat lidí

a netkni se jich nešetrou dlaní,

jež z neznalosti někdy kruté raní.

Buď synem Slunce! Cti je myslí čistou

a v jeho světle ber se stezkou jistou,

neb násíc klam je - právem noci spánek

a den chce čim; slyš, volá jitřní vánek.....

První sníh.

.....
Lariat Podsimu byl napjat po celý svůj dílce, pak najednou prasknul a Montace, les v náhodským podzámčí byl doslova celéj bílej. To kamarádky TO Sníh - Vločky, si udělaly na větvích stromů posez s lidí v našehlenejch voblečočích pánů tvoretva to nazývali - "kouzelněj pohled."

Nikdy mě první sníh nesliboval tolik bájek a kouzel, jako letos. Konejšy stály přichytený za dveřma a pak už jen zbejvalo prošláp-
nout první stopu v heboučkým šmaravým nánosu, pod kterým kdysi vedla cesta vzhůru... U krmelce jsem vysypal z kapes tvrděj chleba, koulo-
val se s veverkou, která mě špízovala celou tu dobu a schazovala mi za krk studenou upomínku.

Na pasece bylo spousta stop a hejno vran o něčem dlouze rokovalo. Bray sem se podobal sněžným mužoj a v mým šejtiku přibývalo mi-
nutu po minutě, záchytnějšch bodů pro písčň romantika.

Šahal sem do útrob tomu "kouzelným pohledu" hrabal se ve vnitřnos-
tech sněhu a propíral je v ledovej vodě stříbrnýho potoka, a stále jsem se vracel na "cestu", která jakoby nikdy nebyla. Váně podzimního
lesa byla pod bílou houní a dlouze jsem vypravoval svým ohništi na hřebenu o radostí z toulení. Bylo ho plno a Tma se už prodírala hustejma větvema. Vracel jsem se dolů a město pomalu skládalo
mossiku ze svejšch světěl.

Před domem kde je umístěná naše panelová jeskyně, kdosi lil do nádr-
že nepracující směs a jeho tvář byla mírně vydešená, když jsem mu na jeho zvědavou otázku odpověděl: "Byl jsem avnitř kouzelnýho pohledu
....."

Chayří - písčň, kterou kdykoliv zazpívám na požádání.

Moře polibků a strach z hluboké noci
Pojednou jsem s tebou zůstal sám
Oheň e dřevě to jsou vační soci
jejich vůni ne dleň pokládám

Tvoje vlasy jsou jak chayří z pampelišek
přátelství z nich pevně uplétám
Ve sněhu jsou stopy našich výšek
Pak do samoty jak pták odlétám

Slepná vášeň někdy domy hoří
Ztiší se jen při polibcích tvých
Už jen oheň v krbu zvolna hoří
A láska zůstala v závějích

Pak se z dalek ozve tiché zavolání
Do tváře se vkrade divnej stín
Naposled se ke tvým ústám skládám
Ahoj lásko - zase odcházím

refrén:

Chayří -

vítr mi ho přines do mých
dlaní,

chayří -

a každé mi splní velké přání.

Juan.

Červeně, prohlašuje dítě s radostí objevitele nových světadílů, neboť našlo správné slovo a najít správné slovo znamená získat vládu nad pojmenovanou věcí. Červeně, červeně, opakuje s rozkoší, podvědomě cítí teplo seskupených samohlásek é, jež hřejí jako kožešinka kočičího hřbetu. Červeně jsou korále, které půjčila matka dítěti na hraní. Opravuje ho teď s nekonečně laskavým úsměvem a nabádá, aby nesoustře-
ď ovalo veškerou svou pozornost na barvu, správné pojmenování předmě-
tu je korále, opakuj po mě, k o r á l e. Dítěti se však nelíbí drnčivé
v hrdle se vzpříčující slovo, které mu nadto odebírá radost z vlast-
ního objevu, s námahou se pokouší vyhovět matčině přání, otvírá ústa
po matce, ale nedaří se mu vyslovit žádané slovo, vzniká jen podivný
patvar o-á-le. Matka poznává v dětském počínání vzdor, nechápe počí-
nání a příčiny, mračí se, zprvu jen předstíraně, ale s veškerou zarputilostí
jí po chvíli skutečně rozlobí. Pohroží dítěti, že mu hračku vezme,
nebude-li správně vyslovovat a nepřestane-li zlobit. Matčin příkaz
posílil dětský vzdor, nedám, nedám, vykřikuje a rve korále matce z ruky.

V tu chvíli se naplnil osud a nit se přetrhla....
Matka ztrnula a dítě se usedavě roplakalo. Neplač, utěšuje, všechny je
zase pozbíráme a bude dobře. Samotná je příhodou dojata a rozrušena
a vyčítá si svou neústupnost. Leze po kolenou pod židli, pod stůl,
kam pohlédne, všude nalézá malé červené korálky. Nezdá se že by ubývaly
Aby získala přehled, lehne si na podlahu. Uviděla nekonečný prostor
poset červenými zářivými body, nedohledné koráلكové moře, které už
nikdy, nikdy nesebere.... Takový trest stihá zuřivé pedanty pravdy.

Jaroslav Putík - Smrtelná neděle.

K o n e č n á .

Hodiny zbytečného čekání
popoháním kávou,
ve společnosti dvou posledních cigaret
má spánek v dohledu
plyšovou kulisu.
Vlak vjíždí do stanice Svítání.

J.

+ + +

Vám do trávy jsem uschoval
pár drobných slůvek nudy,
až navštívíte karneval
naplníte s ní sudy.
Tam nuda se vždy uchytí,
je jí vždycky plno,
až budete moc opití
vezměte pravdy zrno
a žmoulejte ho na jazyku,
snad prohlédnete v pravý čas,
než v nudnej masce kominíků
budete pod obraz.

J.

Prostinké prvotiny naší kamarádky Pružiny.

P o d z i m.

Barevné ohňostroje,
jejichž tóny nikdo jiný
nežli podzim, vykouzlit nedokáže,
srší ze strání,
Vzduch je plný slunečních paprsků,
které už lešes nikoho nezahřejí,
padajícího listí a jeho hořká vůně.
Trávou,
chrastící pod tvými kroky
dojdeš k vodě plné hvězd,
spadlých z oblohy za letních nocí.
Prosíješ v prstech korálky
svých jarních přání a poznáš,
že jsi stejně jako jablka
od jara trochu dozrál.

Teeneager.

Včera jsi byl ještě dítě a zítra půjdeš bojovat,
doufáš, že svět pochopí tě a žiješ strašně rád,
včera jsi se ještě smál, dnes pro cit hledáš slova,
dívka pro ní jsi byl král, tě nyní do vzpomínek schová.
Včera jsi mohl klidně spát a dnes tě spánek zebe,
budeš-li zítra umírat, uvidíš jenom nebe.

Pár slov pod čarou.

Jistě jste si mnozí přečetli v MS č. 50 jak pán Peterka proháněl
na dvojstránce nás trempske psavce. O to nic, jsme na to zvyklí,
ale myslíte, že je správné aby se nad trempskou poezií zvedal
v ýhružně klacek? Třeba hned v úvodě se sám sebe ptá, zda se jedná
opravdu o poezii. Poezie přeci nikdy nechtěla bý šněrovaná do
úvozovek a pak, je lepší básník ten, který nivě čumí z oken restau-
race a pak napíše báseň, nebo ten, který jsi jde na východ slunce
šáhnout a pak se s tebou o krásu podělí, jak káže trempský zvyk.
Nechci nikoho napadat, snad i mezi námi se to čas od času vyskytne,
ale potom si musíme sami dát pár facek, jak už jednou měl snahu
Miki Rivola. Víím, že mnozí se mnou nebudete souhlasit, ani to neče-
kám, pán Peterka je přeci uznávaným kritikem, ale já jsem v opozici
už ze zásady. Však mne znáte, ne ?

Ahoj Juan.

Vánoce - to je v první řadě spousta poezie a tak mezi louskáním ořechů a televizním programem, přečtete si něco, třeba zase od Baronky.

=+++=

Rozkrojil jsem jablko
na vůně a osud,
přijíždí velká ~~xxx~~ loď vánoce,
bojím se potkat smutek
jsem slabě vyzbrojen,
když,
pod největším brdským smrskem
hoří tři svíčky.
Rozkrojil jsem jablko
a uvnitř byl smích....

Baronka

Vánoce

Doma se klepou koberece,
značková vína nachází uznání,
maskuji smutek
litím olova do písku
a někdo s e dobývá do mých myšlenek.

Vánoce pana Ryby
těž neměly daleko do smutku
i tenkrát dívčí šepot
neznal slitování.

Juan

Štědrovečerní.

Už voní bytem jehličí
nad kastrůlkem polévky rybí
broukáš si táhlou písničku
počítáš kdo všechno chybí
vracíš se alejí života
a hládíš kůru stromů
všechny cesty ve stáří
do dětství vedou domů
kde všechno je krásné
když z návsi s housaty
staré lípy mouří zrak
pak vydechnou: jsi to ty

Máš na sobě bílou zástěrku
a sněhobílé vlasy
Štědrý večer zaklepal
a dveře otvírá si

Horymír Zelenka
/ze sbírky První verše/

^Kamarádi, nejsou příspěvky, hlavně v poezii. Kdo nemá čistý svědomí
ať urychleně pošle něco svých prací, nebo na něj přijde Pajda
s bejkovcem.

J.

